

เชิญรับ
แมวเป็นยา
ที่ค่านีเตอร์ด้านหน้า
ได้เลยครับ

猫を処方

いたします。

②

เหล่ายาแมวเหมียวแสนช่นกลับมาอีกครั้ง
พร้อมความลับของหมอนิเกะ
ที่กำลังจะถูกเปิดเผย!

อิชิตะ โซ เขียน
อาติรา รัตนาภิรัต แปล

p/cco/o

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

เชิญรับแมวเป็นยา ที่แคนเตอร์ด้านหน้าได้เลยครับ 2

猫を処方いたします。2

อิซิดะ โซ

เขียน

อาคิรา รัตนาภีรัต

แปล

เดือนที่แล้วเด็กคนนี้ถือสารานุกรมแมวมา
แต่หนังสือที่เขาเอามาวนนี้
พูดถึงความยากลำบากในการใช้ชีวิตกับแมว
แทนที่จะนำเสนอความน่ารักของมัน
- อิซิดะ โซ

การอ่านดี้อร่าทุกเล่มสัปดาห์

เชิญรับแมวเป็นยาที่แคนเตอร์ด้านหน้าได้เลยครับ 2 猫を処方いたします。2

p/ccolo

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Piccolo Publishing

猫を処方いたします。2 NEKO WO SHOHO ITASHIMASU. 2
Copyright © 2023 Syou ISHIDA
c/o The Applesed Agency Ltd, Japan.
First Published in Japan in 2023 by PHP institute, Inc.
Thai translation rights arranged with PHP institute, Inc. through Emily Books Agency LTD.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7578-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วิวัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนาวิ • บรรณาธิการ วิศรดา นันทวิญญ
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรวิไลกษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม กวินทิพย์ สิ้นแต่
คอมพิวเตอร์ มณีนันท์ • พิสูจน์อักษร สิริรัตดา สุทธิพันธ์, ปริญดา สร้อยคำ, พรทิพย์ รัชชทอง

คำนำสำนักพิมพ์

โรงพยาบาลโคะโคโระ นากะเกียวกกลับมาอีกครั้งพร้อม
คุณหมอนิเกะจอมยุ่งและคุณพยาบาลจิโตเสะแสนเย็นชา อีกทั้ง
ยังกลับมาพร้อมยาแมวเหมียวเซตใหม่ที่แสนซนและออกฤทธิ์
ตรงจุดกว่าเดิม คราวนี้เหล่าคนไข้ที่มีเรื่องกลุ้มใจก็ยังถูกดึงดูดให้
ไปยังประตูบานหนักอึ้งบนชั้นห้าของอาคารเก่าๆ ในตรอกมืดสลัว
เหมือนเดิม จากนั้นก็ได้ไปส่งยาให้รับแมวกลับไปช่วยรักษาอาการ

นั่นหมายความว่าแมวช่วยทำให้ปัญหาทุกอย่างเบาลงได้
จริงหรือ แค่มัวอยู่ตรงนั้น ทำสิ่งที่มันอยากทำ กินสิ่งที่มัน
อยากกิน นอนเท่าที่มันอยากนอน เพียงเท่านั้นมนุษย์อย่างเรา
ก็ได้รับการเยียวยาทั้งกายและใจแล้วหรือ เพราะแมวเป็นสิ่งมีชีวิต
ที่แข็งแกร่ง มีพลังวิเศษ และรักมนุษย์มากถึงขนาดนั้นเลยสินะ

คุณหมอนิเกะบอกว่าเรื่องกลุ้มใจไม่มีการแบ่งว่าเป็นเรื่อง
เล็กหรือเรื่องใหญ่ ต่อให้เป็นเรื่องเล็ก แต่ถ้าสะสมไปเรื่อยๆ
โดยไม่ได้ระบายออกมา ก็อาจกลายเป็นปัญหาใหญ่เหมือนอาการ
ท้องผูกได้ เพราะฉะนั้นต่อให้เจอเรื่องกลุ้มใจที่เล็กแค่ไหน
ก็อย่ามองข้ามและมัวอึดอัดอยู่ในใจคนเดียว ลองระบายกับใคร
สักคน หรือจะเล่าให้น้องแมวในอาคารที่เฝ้าสักแห่งฟังก็ได้

สารบัญ

บทที่หนึ่ง	1
บทที่สอง	75
บทที่สาม	111
บทที่สี่	167
สงท้ายจากผู้แปล	239
เกี่ยวกับผู้เขียน	240
เกี่ยวกับผู้แปล	241

บทที่หนึ่ง

จู่ๆ เธอก็รู้สึกว่่าพื้นที่ที่เธอย่ำอยู่ซึ้นแะไปหมด

โอทานิ โมเอะ มองไปรอบๆ รู้ตัวอีกทีเธอก็เข้ามาในตรอก
มืดสลัวแล้ว

เมื่อครู่เธอยังเดินอยู่บนถนนความระมาจิที่พลุกพล่าน ถนน
สายนี้เต็มไปด้วยนักท่องเที่ยวและคนหนุ่มสาว เนื่องจากเป็นย่าน
ร้านค้าอันดับต้นๆ ในเมืองเกียวโต และผู้คนก็จะเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ
ตั้งแต่ช่วงบ่ายไปจนถึงค่ำ โมเอะก็เป็นหนึ่งในกลุ่มคนเหล่านั้น
เธอมักแวะร้านกาแฟกับเพื่อนระหว่างทางกลับจากมหาวิทยาลัย
ทว่าวันนี้เธอมาคนเดียว

ใช่แล้ว ทั้งที่เธอเลี้ยวมาทางทิศตะวันตกตรงถนนทาโกะ-
ยาคุชิเพื่อเลี่ยงฝูงชน แต่ทำไมเธอถึงมาอยู่ในสถานที่ที่ไม่รู้จัก
ตรอกนี้มีรูปร่างเหมือนตัว 卍 อาคารพาณิชย์เก่าโทรมที่อยู่ทั้ง
ด้านซ้าย ด้านขวา และตรงหน้าล้วนเป็นอาคารที่เธอไม่เคยเห็น
มาก่อน ทางเข้าอาคารเปิดอยู่ มองเห็นทางเดินลึกเข้าไปด้านใน
“ที่นี่ที่ไหน”

โมเอะพิมพ์ตำตรงสุดทางเดินไร้ผู้คน เธอค่อนข้างใจลอย
เพราะอย่างนี้คนถึงมักพูดว่าเธอเป็นคนเดินเล่และฟังพาไม่ได้
แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เธอฟังซ่านเพราะมีเรื่องกังวลจนเดินผิดทาง
เธอถอนหายใจพลางคิดว่าตัวเองช่างน่าสมเพช

แหว่ไปฆ่าเวลาที่ไหนสักที่เพื่อหลบหน้าเขา หรือไปบ่นให้เพื่อนฟังที่บ้านแล้วทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เลยดีไหมนะ ถ้าเขาโทรมาก็แค่ไม่ต้องรับ ใช่แล้ว แค่นั้นทั้งทำเป็นไม่รู้เรื่องต่อไปก็พอ

ถ้าทำแบบนั้นจะช่วยให้การเลิกจาเลือนออกไปได้ไหมนะ

หรือเขาจะไม่พูดต่อหน้า แต่บอกเลิกผ่านโทรศัพท์เลย แบบนั้นอาจเจ็บปวดน้อยกว่า

โมเอะยื่นนึ่งพลงมองอาคารพาณิชย์มืดสลัว

ถ้าสถานการณ์เปลี่ยนไประหว่างที่ฉันยืนอยู่ในตรอกชั้นและนี้ได้ก็คงดี จะมีใครสักคนที่เป็นเหมือนพระเจ้าใช้ไม้กายสิทธิ์เสกให้ฉันไม่ต้องเลิกกับเขาได้ไหมนะ จะวิธีไหนก็ได้ ขอแค่ฉันหนีและหันหลังให้เรื่องแย่ๆ ได้ก็พอ

ยิ่งเวลาผ่านไปอย่างไร้ประโยชน์ ความเศร้าก็ยิ่งเพิ่มพูน เธอไม่ดีใจเลยสักนิดกับการได้เจอแฟนหนุ่มที่ไม่ได้เจอกันนาน เธอไม่อยากให้เขามาหาด้วยซ้ำ โมเอะสูดหายใจก่อนจะหันหลังให้อาคารและตั้งท่าจะเดินออกจากตรอก ทันใดนั้นเธอก็ได้ยินเสียงเรียกเบาๆ

“นี่ เธอคนนั้นนะ”

โมเอะหันหลังกลับแต่ไม่เห็นใคร แล้วเธอก็ได้ยินเสียงนั้นมาจากไกลๆ อีกครั้ง ไกลและสูงห่างออกไป

โมเอะแหงนหน้าขึ้นช้าๆ อาคารเก่าโทรมทอดยาวขึ้นไปบนท้องฟ้ามืดครึ้ม หน้าต่างบานหนึ่งของชั้นบนสุดเปิดอยู่ น่าจะสูงราวชั้นสี่หรือชั้นห้าละมัง โมเอะแปลกใจเมื่อเห็นใครบางคนกำลังมองลงมา

“ทางนี้ๆ”

อีกฝ่ายเรียก เพราะมองย้อนแสงเธอก็เห็นไม่ชัด แต่รู้ว่า
เป็นผู้ชาย เสียงสูงขึ้นจนหู เสื้อผ้าเหมือนจะเป็นสีขาว

โมเอะอ้าปากค้างด้วยความแปลกใจ เธอแทบหยุดหายใจ
เมื่อเห็นชายคนนั้นโน้มลำตัวออกมาจนหน้าต่าง

“อะ...อันตราย!”

“ไม่ใช่เนะ ผมไม่ใช่คนอันตราย ผมเป็นคนดีครับ”

โมเอะไม่เห็นสีหน้าของอีกฝ่าย แต่ดูเหมือนเขาจะยิ้ม
ในตรอกไม่มีใครนอกจากโมเอะ เธอมั่นใจว่าอีกฝ่ายพูดกับเธอ
สำเนียงเกียวกุที่เน้นเสียงขึ้นๆ ลงๆ ของชายคนนั้นดังมาจากด้านบน

“ไหนๆ ก็เข้ามาถึงตรงนี้แล้ว ขึ้นมาข้างบนหน่อยสิครับ ผม
อยู่ห้องที่สองจากด้านในของชั้นบนสุด เชิญเลยครับ ไม่ต้องเกรงใจ”

“มะ...ไม่ดีกว่าจะ ชื่นขอตัว”

“งั้นผมลงไปหาดีไหมครับ ถ้าพยายามสักหน่อยก็น่าจะโดด
ลงไปได้ เอ๊ะ ไม่ไหวมั้ง ไม่หรอก ต้องได้สิ ถึงจะผีนสักหน่อย
แต่ลองดูดีกว่า”

เจ้าของเสียงพูดเช่นนั้นแล้วโน้มตัวมาด้านหน้ามากกว่าเดิม
โมเอะรีบตะโกนเสียงดังเพื่อห้ามเขา

“เดี๋ยว! ไม่ต้องลงมาก็ได้ค่ะ!”

โมเอะรีบกระโจนเข้าไปในอาคารทรงแคบและสูงตรงหน้า
เธอยืนบันไดอย่างเอาเป็นเอาตาย เมื่อไปถึงชั้นบนสุดจึงเคาะ
ประตูห้องที่สองจากด้านใน ประตูที่เก่าและทรุดโทรมเช่นเดียวกับ
อาคารมีรอยสีหลุดลอกหลายจุด บานประตูทำจากโลหะ ดูท่าจะ
หนักเอากการ โมเอะเคาะประตูหลายครั้งแต่ไม่มีเสียงตอบ เธอรู้สึก
ว่าที่นี้ไม่น่าไว้วางใจและนึกกลัวขึ้นมา ทว่าวิรุฑจากที่ดูเอื่อยเฉื่อย

กับสำเนียงเกี้ยวโตนุ่มนวลของชายคนนั้นทำให้เธอยอมคล้อยตาม
เขาเรียกฉัน

โมเอะจับลูกบิดประตู พอจะหมุน ลูกบิดกลับฝืด แต่เธอก็ไม่ละความพยายามแล้วออกแรงหมุนอีกครั้ง ประตูหนักอย่าง
ที่คิดไว้ เธอจึงใช้สองมือตึงสุดแรง

ประตูเปิดออก ภายในสว่างไสวต่างจากบรรยากาศทึดโหม
ของอาคาร หน้าประตูมีเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์เล็กๆ ที่นี้เป็น
โรงพยาบาลหรือ โมเอะยื่นหน้าเข้าไปมองด้านในจึงเห็น
โซฟาเดี่ยวตัวเล็กๆ ตั้งอยู่ แต่ไม่เห็นใครเลย

“สวัสดีค่ะ”

เธอส่งเสียงเรียกแต่ไม่มีใครตอบ ผู้ชายคนเมื่อก็ไปไหนแล้ว
โมเอะเรียกอีกรอบแต่ก็ยังไม่มีการตอบ

อย่าบอกนะว่าโอดลงไปแล้วจริง ๆ โมเอะใจเต้นรัวพลาง
เงี่ยหูฟังว่ามีเสียงคนจ่อแจหรือเสียงไซเรนหรือไม่ แต่ก็ไม่ได้ยินอะไร
แปลก ๆ เลย ในห้องเงียบสนิทไร้สัมผัสเสียงใด

โมเอะตัดสินใจแล้วจะทำอะไรจะเดินออกจากห้อง ทันใดนั้นก็ได้ยิน
เสียงแหลมของผู้หญิง

“คุณหมอณีเกะ นี่มันอะไรกันคะ”

เสียงที่แสดงถึงอารมณ์โกรธอย่างชัดเจนดังมาจากด้านใน
ดูเหมือนในนั้นจะมีอีกห้องหนึ่ง โมเอะจึงค่อย ๆ ย่องเข้าไป เมื่อมอง
ผ่านช่องว่างของประตูซึ่งแง้มอยู่ ก็เห็นด้านหลังของผู้หญิงสวมชุด
พยาบาล เธอคนนั้นใช้สองมือทำเอวพลางก็มองหาใครบางคน

“ว่างมากหรือคะ ถึงขนาดออกไปส่งเสียงเรียกถึงข้างนอก
ว่างมากสินะคะ”

“ไม่เห็นต้องโมโหขนาดนั้นเลยนี่นา” เสียงนี้เป็นเสียงของผู้ชายคนเมื่อครู่ “เธอมาถึงหน้าอาคารทั้งที แต่ทำไมจะเดินกลับไปแค่งเธอสักหน่อยก็ไม่เห็นจะเป็นไรเลย”

“ทำไมจะไม่เป็นล่ะคะ คนไข้คนสำคัญที่นัดไว้ยังไม่มาเลยแบบนี้ก็ต้องเลื่อนคิวออกไปอีก”

“อืม...แต่เขาไม่มาสักทีนี่นา ผมเองก็ไม่มีอะไรทำด้วย”

“สรุปว่าว่างมากจริง ๆ สិនะคะ”

โมเอะเปลี่ยนมุมมองผ่านช่องว่างระหว่างประตูจึงเห็นชายคนหนึ่งกำลังทำหน้าเจื่อน เขาสวมเสื้อคลุมสีขาว อายุราวสามสิบปี เป็นหมอที่ดูอ่อนโยนและใจดี หมอเงยหน้าขึ้นจึงสบตากับเธอเข้าพอดี

“อ๊ะ เทียบครับ ๆ เข้ามาได้เลย”

หมอยิ้มร่ากับจะบอกว่ารอดแล้ว จากนั้นพยาบาลก็หันมามองตามและสบตากับโมเอะเช่นกัน ฝ่ายพยาบาลเป็นสาวสวย ผิวขาว แววดตาเย็นชา เธอน่าจะอายุมากกว่าโมเอะเล็กน้อย ดูเหมือนจะอายุราวยี่สิบห้าปี ใบหน้าที่กำลังขมวดคิ้วแสดงออกว่าไม่ต้อนรับ

“เอ่อ คือฉัน”

“เข้ามาสิครับ เทียบนั่งได้เลย”

หมอพุดอย่างเร่งรีบ

พยาบาลเช็ดหน้าแล้วเดินออกไปก่อนที่โมเอะจะเข้าไปในห้อง ภายในเป็นห้องตรวจ มีเก้าอี้เรียบ ๆ กับโต๊ะ และคอมพิวเตอร์ โมเอะนั่งลงตามที่ยกฝ่ายเชื้อเชิญ แต่เธอยังไม่รู้เลยว่าที่นี่เป็นโรงพยาบาลเกี่ยวกับอะไร ไม่เห็นจะมีเครื่องมือเหมือนโรงพยาบาล

หัวไปสักอย่าง

โมอะมองไปรอบๆ ด้วยความแปลกใจ แล้วหมอกก็หัวเราะ
ด้วยน้ำเสียงสดใส

“ฮ่าๆๆ ไม่ต้องคิดมากหรอกครับ คุณจิตเสะอาจจะพูดจา
รุนแรงไปบ้าง แต่ที่จริงเธอใจดีนะครับ ที่นี่คือ ‘โรงพยาบาล
โคะโคะโระ นากะเกียว’ อย่างที่เห็นว่ามีผมกับพยาบาลช่วยกัน
ทำงานแค่สองคน ปกติเราเลยไม่รับคนไข้ใหม่ แต่ครั้งนี้ถือเป็น
กรณีพิเศษ ก็คุณอุตส่าห์มาถึงที่นี่ทั้งนี้ครับ”

“โรงพยาบาลโคะโคะโระ นากะเกียว” อย่างนั้นหรือ

โมอะสับสนไปหมด

“เอ่อ ฉันไม่ได้มีเรื่องทุกข์ใจถึงขนาดจะมาปรึกษาที่คลินิก
จิตเวชหรอกค่ะ”

“ฮ่าๆๆๆ”

หมอกหัวเราะอย่างร่าเริงแล้วพูดโดยไม่ใส่ใจท่าที่แปลกใจของ
โมอะ

“แต่คุณก็อุตส่าห์มาถึงที่นี่แล้วนะครับ”

“ฉันไม่ได้ตั้งใจจะมาเองนี่คะ แต่คุณเรียกเอาไว้ ฉันเลย
ขึ้นมาเพราะอยากรู้”

“บางคนถึงเรียกก็ไม่มาหรอกครับ บางคนมาแล้วแต่ไม่เข้ามา
ก็มี แต่คุณเข้ามาถึงในนี้ด้วยตัวเองเลย คุณก้าวขึ้นบันไดมาด้วย
ขาของตัวเอง เปิดประตูด้วยมือของตัวเอง ถ้าไม่ได้อยากมาจริง ๆ
คุณไม่จำเป็นต้องขยับมือหรือขาเพื่อทำแบบนั้นก็ได้ใช่ไหมล่ะครับ
ไหนดูซิ”

หมอกหันหน้าเข้าหาโต๊ะแล้วเริ่มพิมพ์คีย์บอร์ดคอมพิวเตอร์

แล้วการตรวจรักษาก็เริ่มขึ้นโดยที่โมเอะไม่ทันตั้งตัว เธอเพิ่งเคยมาคลินิกจิตเวชเป็นครั้งแรก แถมยังไม่เคยใช้บริการขอคำปรึกษาด้านสุขภาพจิตที่มหาวิทยาลัยเลยสักครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เธอไม่เคยคิดอยากให้บุคคลที่สามมารับฟังเรื่องทุกข์ใจของตัวเอง

“ช่วยบอกชื่อกับอายุด้วยครับ”

หมอที่อยู่ตรงหน้ายังหนุ่มและมีท่าทีสบายๆ เกินคาด เมื่อถูกเชิญชวนด้วยสำเนียงเกี้ยวไต่หนุ่มๆ กำแพงก็ค่อยๆ หายไป

“โอทานิ โมเอะ ค่ะ อายุใกล้จะยี่สิบปีแล้ว”

“วันนี้เป็นอะไรมาครับ”

“เป็นอะไรนะเหรอ...”

ฉันดูเหมือนมีเรื่องทุกข์ใจหรือกลัดกลุ้มกันหรือ

จริงอยู่ว่าเมื่อก็เธอกำลังครุ่นคิดอยู่ตลอด แต่นั่นก็แค่เรื่องไม่เป็นเรื่อง ไม่ถึงกับต้องเล่าให้หมอฟังเลย

เธอแค่เจ็บปวดนิดหน่อยเท่านั้น ถ้าเก็บไว้ในใจไปเรื่อยๆ เดียวก็คงหายไปเอง ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตถึงขั้นต้องเล่าให้ใครฟังเลย

ไม่ได้เป็นอะไรค่ะ โมเอะตอบแล้วมองตาหมอ หมอไม่ได้แสดงท่าทีต่อต้าน แต่เธอรู้สึกถึงความคาดหวังราวกับว่าเขาอยากได้ยินเรื่องอะไรสนุกๆ

ช่างเป็นดวงตาที่น่าประหลาด ทั้งที่เป็นปัญหาของคนอื่น แต่เขากลับจ้องไม่วางตา จนโมเอะพึมพำออกมา

“ฉันไม่อยากเล็กกับแพนค่ะ”

“จ้ะเหรอครับ”

หมออมยิ้มแล้วพยักหน้า

“ผมจะสั่งแมวให้หะครับ คุณจิตโตะเสเอาแมวมาที่”

เขาหันไปพูดใส่ผ้า màn ซึ่งอยู่ด้านในห้องตรวจ แล้วพยาบาล
คนเมื่อครู่ก็เดินเข้ามาทั้งที่ยังขมวดคิ้วอย่างอารมณ์เสีย

“คุณหมอ นิเกะ แมวตัวนี้จัดการยากนะคะ”

“อา จริงด้วย สมเป็นคุณจิตโตะเส เข้าใจอะไรดีจริง ๆ
ถ้าไม่มีคุณจิตโตะเสสักคน โรงพยาบาลเราคงไปไม่รอดแน่”

“แหม อย่ามาปากหวานเลยคะ” พยาบาลเอ่ยแต่ไม่ได้
มีท่าทีปฏิเสธ เธอวางกรงสัตว์เลี้ยงแบบพกพาที่ถือมาไว้บนโต๊ะ
และเดินกลับไปหลังผ้า màn

บทสนทนานี้มันอะไรกัน

โมเอะได้แต่สับสน หมอหมุนกรงพลาสติกเรียบ ๆ ซึ่งด้านข้าง
เป็นตาข่ายทำให้มองเห็นด้านใน

มีแมวอยู่ในนั้น

“เอ๊ะ แมวเหรือ”

“ใช่ครับ แมว”

หมอพูดด้วยท่าทางภาคภูมิใจ โมเอะก็มองเข้าไปในนั้น
แมวขนสีน้ำตาลมีแถบสีดำ หูสามเหลี่ยมขนาดใหญ่ตั้งขึ้น
ใบหน้าตึงและเม้มปากแน่น

เป็นแค่แมวแต่ดูองอาจ เป็นแค่แมวแต่ดูดงาม

“เป็นแมวที่สวยงามเลย...”

“จ้ะเหรือครับ ลองเอาออกมาดูไหม”

หมอพูดอย่างนั้นแล้วเปิดประตูกรง เจ้าแมวเดินออกมา
ด้วยท่วงทำนุมนวลราวกับคลื่นกระทบฝั่ง ตัวของมันไม่ใหญ่มาก
พอเห็นลวดลายบนตัวของมัน โมเอะก็ยกสองมือขึ้นจับแก้ม

โดยไม่รู้ตัว

“ว้าว ลายเลือดดาว น่ารักจัง”

“ครับ ลายเหมือนเสื้อผ้าที่คุณป้าคันไช¹ชอบสวมเลย แปลกนะครับ เวลาคุณป้าสวมเสื้อลายแบบนี้ คนชอบบอกว่าดูแรงหรือลายพร้อยเกินไป แต่พอเป็นแมวกลับดูน่ารัก เจ้าตัวนี่ยังปลุกแมว ถ้าตัวโตกว่านี้อาจดูเป็นคุณป้ามากขึ้นก็ได้ ลองเอาแมวดตัวนี้ไปดูแลสักหนึ่งสัปดาห์...หืม มีอะไรเธอ”

เจ้าแมวลายเลือดดาวนั่งท่าเรียบร้อยราวกับเป็นของประดับมันเบิกตากว้างพลางจ้องไปที่หมอ หมอยื่นหน้าไปใกล้แล้วทั้งคู่ก็เอาปลายจมูกถูกัน

“ไม่ใช่คุณป้าคันไชเธอ เป็นเฉพาะคุณป้าในโอซาก้าแหละ เธอ อย่างนี้เอง เรียกเหมารวมเป็นคันไชไม่ได้สินะ ขอโทษๆ ผมผิดเอง”

หมอยิ้มกริ่ม แล้วเจ้าแมวก็กลับเข้าไปในกรงเองราวกับคุยกันรู้เรื่องอย่างนั้นแหละ

“งั้นลองเอาแมวลายคุณป้าโอซาก้าไปใช้สักหนึ่งสัปดาห์นะครับ ผมจะเขียนใบสั่งยาให้ ไปรับของจำเป็นที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์แล้วกลับได้เลยครับ อ้อ แล้วก็...”

หมอยื่นกระดาษแผ่นเล็กๆ กับสมุดเล่มหนึ่งให้ เป็นสมุดบันทึกรายการยาที่แพทย์สั่งซึ่งเห็นได้ทั่วไป ที่บ้านของโมเอะก็มีอยู่เล่มหนึ่ง

---

¹ ภูมิภาคตอนกลางทางตะวันตกของเกาะฮอนชู ประกอบไปด้วย หกจังหวัด ได้แก่ เฮียวโงะ เกียวโต โอซาก้า ชิงะ นาระ และวากายามะ

ทว่าพอรับมาแล้ว โมเอะก็ขมวดคิ้ว ข้อความ “สมุดบันทึกยา” ซึ่งพิมพ์อยู่บนหน้าปกถูกขีดทับสองเส้นด้วยปากกาสีดำ แล้วเขียนข้อความว่า “สมุดบันทึกแมวเหมียว” ลงไปแทน ดูแล้วเหมือนเด็กมาเขียนเล่น

“ช่วยเขียนของที่กินกับของที่ขับออกลงในสมุดนี้ทุกวันด้วยนะครับ”

“ของที่กิน...กับของที่ขับออกหรือ”

“ครับ ปกติแล้วเมื่อมีเข้าก็ต้องมีออก นอกจากนั้นก็ให้เขียนอย่างละเอียดด้วยว่าทำยังไงที่ไหนบ้าง รบกวนช่วยจัดการเรื่องการเข้าออกให้เรียบร้อยด้วยนะครับ”

“เดี๋ยวก่อนคะ อย่าบอกนะคะว่าฉันต้องเอาแมวตัวนี้กลับบ้าน”

“ใช่เลยครับ”

หมอพุดด้วยท่าที่สบายๆ จนโมเอะได้แต่ตะลึง การที่จู่ๆ จะต้องรับแมวมาฝากเลี้ยงไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เธอรีบส่ายหน้าอย่างแรง

“ไม่ไหว ไม่ไหวแน่ๆ”

“ฮ่าๆๆ คุณโอทานินี่ก็เกรงใจจังเลยนะครับ”

“ฉันไม่ได้เกรงใจคะ แต่ฉันไม่มั่นใจว่าตัวเองจะดูแลแมวได้...”

โมเอะทำสีหน้าห่อเหี่ยว แต่หมอกลับไม่สนใจแล้วยัดเยียดกรงใส่เจ้าแมวลายเสือดาวมาให้

“เฮ้ ที่นี่คุณโอทานิก็ถือเป็นพวกเดียวกับคุณป้าโอซาก้าแล้วนะครับ ดีจัง”

ไม่ดี ไม่ดีเลยสักนิด ที่นี่คือเกี้ยวโตต่างหาก แกมเราก็ไม่ได้ชอบเสื้อผ้าลายเสือดาวด้วย แต่ไม่ว่าจะพูดอย่างไร หมอ

ก็ยังเอาแต่หัวเราะว่าจนโมเอะอ่อนใจ และยอมถือกรงออกมาจากห้องตรวจ นอกห้องตรวจไม่มีคนไข้คนอื่น ในห้องรับรองมีเพียงโซฟาที่ไม่มีใครนั่ง

“คุณโอทานิ เชิญทางนี้ค่ะ”

มือขาวๆ กวักเรียกจากเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ พยาบาลคนเมื่อครู่นั่นเอง

“ขอใบสั่งยาด้วยค่ะ”

แม้การทำงานจะเหมือนโรงพยาบาลทั่วไป แต่ปกติคงไม่มีหมอคนไหนเรียกคนไข้เข้ามาหรือยัดเยียดแมวให้แบบนี้ โมเอะยื่นกระดาษแผ่นเล็กๆ ให้พยาบาล แล้วฉีกฝ้ายก็ยื่นถุงกระดาษหนักอึ้งกลับมาให้

“นี่เป็นของใช้จำเป็นค่ะ ในนั้นมีเอกสารกำกับอยู่ อ่านให้ละเอียดด้วยนะคะ”

ในถุงกระดาษมีจาน กล่องพลาสติกแบนๆ และถุงอะไรอีกหลายอย่าง โมเอะหยิบเอกสารกำกับขึ้นมาอ่าน

‘ชื่อโคเท็ตสึ เพศผู้ อายุสี่เดือน พันธุ์เบงกอล ให้อาหารตอนเช้ากับค่ำในปริมาณพอเหมาะ เตรียมน้ำไว้ตลอดเวลา เก็บอุจจาระตามความเหมาะสม บัสสาวะเฉลี่ยวันละสองถึงสี่ครั้ง อุจจาระเฉลี่ยวันละหนึ่งถึงสองครั้ง กรูณาตรวจสอบสี กลิ่น ลักษณะรูปทรง และปริมาณทุกครั้ง เพื่อป้องกันปัญหาเกี่ยวกับทางเดินปัสสาวะ ควรใส่ใจเรื่องการขับถ่ายโดยไม่ให้เครียดเกินไปทั้งคนและแมว’

โมเอะอ่านข้อความนั้นซ้ำหลายครั้ง

ของที่ขับออกที่หมอพูดถึงเมื่อกี้หมายถึงการขับถ่ายอย่างนั้น

หรือ โมอะมองพยาบาล แต่อีกฝ่ายกลับก้มหน้าก้มตาทำงานอื่น
“ที่เขียนว่าขับถ่ายนี่หมายถึงการเข้าห้องน้ำหรือคะ”
“ถ้ามีตรงไหนไม่เข้าใจ รบกวนถามคุณหมอค่ะ หายไ้
นะคะ”

“สืหรือกลืนนี้”

“หายไ้ ไ้ นะคะ”

“หมายถึงอีหรือคะ”

“หายไ้ ไ้ นะคะ”

พยาบาลตอบเสียงเรียบและไม่พูดอะไรมากกว่านั้น โมอะ
จึงหิ้วกรงแมวออกจากโรงพยาบาลอย่างหมดทางเลือก เมื่อเธอ
ออกมาด้านนอก กำแพงและทางเดินทึบโตรมก็ดึงเธอกลับมา
สู่ความเป็นจริง เพราะแม้แต่เหม่อลอย เธอจึงเจอเรื่องประหลาด
เข้าไ้

ไม่มีคนที่เหมือนพระเจ้าไ้ไม่กายสิทธิ์เลกให้เรื่องกลุ้มใจ
หายไ้ไป

มีแต่หมอจากโรงพยาบาลรักษาใจที่สั่งแมวไ้

โมอะไม่รู้ว่านี้เป็นเรื่องดีหรือไม่ดีกันแน่

แต่เธอกลับถึงบ้านได้สามชั่วโมงแล้ว การที่แมวไม่เข้าใกล้
ห้องน้ำเลยแปลว่ามีอะไรผิดปกติหรือเปล่านะ

“นี้ แกไม่ชอบใจอะไรหรือ”

โมอะกอดหมอนแล้วพูดด้วย อีกฝ่ายคือแมวชื่อโคเท็ตตี
ที่กำลังนั่งเรียบร้อยกลางเตียงคนเดียว ส่วนโมอะแค่คอยมอง
อยู่ห่างไ้

พ่อของโมเอะเซ้าแมนชั้นหลังนี้เพื่อให้เธอไปมหาวิทยาลัย ที่เกียวโตได้สะดวก ห้องถือว่ากว้างขวางและสะอาดสะอ้านสำหรับ นักศึกษาที่อาศัยอยู่คนเดียว จากโถงหน้าประตูมีทางเดินสั้น ๆ ถัดมาเป็นห้องครัวและห้องนอน ก่อนกลับถึงบ้านเธอคิดว่าถ้าไปถึง แล้วจะปล่อยแมวไว้ตรงไหน ถ้ามันเผลอไปกินอะไรในครัวเข้า ต้องแย่งแน่ งั้นก็ต้องปล่อยไว้ในห้องนอน แต่พอโมเอะเปิดประตูห้อง แล้วเปิดกรง เจ้าโคเท็ตสึก็มุดเข้าไปใต้เตียงทันที

มันวิ่งเข้าไปอย่างรวดเร็วเกินกว่าที่คนจะจับทัน

โมเอะแนบตัวลงกับพื้นแล้วร้องเรียก แต่เจ้าแมวกลับนั่งนิ่ง พลังจ้องมองมาจากช่องว่างใต้เตียง หูสามเหลี่ยมตั้งขึ้น ดวงตากกลมโตมีขีดสีดำ รูม่านตาเป็นเส้นคมแสดงถึงความระแวงระวัง

แบบนี้เรียกไปก็คงไม่มีประโยชน์ โมเอะคิดเช่นนั้นแล้ว เทอาหารแมวกับน้ำใส่จานที่ได้มาจากโรงพยาบาล แล้ววางไว้ข้างเตียง เธอนั่งเฝ้ามองเงียบ ๆ แล้วเจ้าแมวก็นั่งอย่างทำออกมาทีละก้าวราวกับจะคืบคลานเข้าหา

หลังกินอาหารจนเกลี้ยง มันก็นั่งลงอย่างสงบเสงี่ยม สมัยเป็นเด็ก ที่บ้านของตากับยายเคยเลี้ยงแมว โมเอะจึงรู้ว่า พวกมันน่ารักและมีนิสัยเอาแน่เอานอนไม่ได้แค่ไหน แมวของตากับยายตัวอ้วนและนุ่มนิ่มมาก เวลาทอดที่ไร่มันก็จะเบียดตัวหนีทุกครั้ง แต่เพราะตอนนั้นโมเอะไม่ได้เป็นคนเลี้ยงเอง ตอนนั้นเธอ จึงกังวลมากกว่าจะรู้สึกอบอุ่นใจที่ได้คิดถึงอดีต

เอกสารกำกับบอกว่าโคเท็ตสึเป็นแมวพันธุ์เบงกอล อายุ สี่เดือน ตัวสีน้ำตาลอ่อน มีแถบสีดำบนใบหน้ากับต้นขาหน้า ส่วนบริเวณหลังมีลายจุดเต็มไปหมดราวกับเสื้อที่หน้าเหมือนแมว

จึงดูน่ารักมาก ขนสีน้ำตาลเข้มล้อมรอบด้วยวงสีดำ เหมือนลายเสื้อดาวเปียบ ขนสั้นเงางามช่วยขับให้ลวดลายยิ่งดูโดดเด่น

โมเอะลองใช้สมาร์ทโฟนค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับแมวพันธุ์เบงกอล และพบว่ามันเป็นแมวที่ติดคน ขี้ร้อน ร่าเริง และเคลื่อนไหวคล่องแคล่ว ส่วนมากจะมีขนสีน้ำตาล ขาว และเทา ดูเหมือนว่าสีขนแบบโคเทตสีจะเป็นสีที่คนนิยมที่สุด แมวจะโตเต็มวัยเมื่ออายุราวสามเดือน ทว่ารูปร่างและพฤติกรรมจะยังมีการเปลี่ยนแปลง ดังนั้นโคเทตสีที่สูงราวสามสิบเซนติเมตรเวลานั่งก็น่าจะยังโตได้อีก หมอประหลาดคนนั้นก็บอกว่าตัวของมันยังโตได้อีก

เจ้าแมวกินทั้งอาหารและน้ำ แต่ยังไม่ยอมเข้าใกล้ห้องน้ำที่เตรียมไว้ให้ โมเอะคอยดูอยู่ห่าง ๆ พลาดอ่านเอกสารกำกับที่ได้มาจากโรงพยาบาลอีกครั้ง

“ปัสสาวะเฉลี่ยวันละสองถึงสี่ครั้ง อุจจาระเฉลี่ยวันละหนึ่งถึงสองครั้ง ยังไม่อึดไม่เป็นไร แต่น่าจะฉี่สักครั้งได้แล้วนะนี่ โคเทตสี ไม่เข้าห้องน้ำน้อยหยอ หรือว่าฉันทำอะไรผิดไป”

กล่องพลาสติกแบน ๆ วางอยู่ข้างจานอาหารและน้ำ

ของที่โรงพยาบาลให้มาเป็นกล่องแบน ๆ เหมือนที่วางขายตามโฮมเซนเตอร์ และมีทรายให้มาด้วย โมเอะประหลาดใจไม่น้อยตอนที่เปิดดู ภายในเป็นเม็ดทรายขนาดต่างกัน และทันทีที่เปิดดูออก ผุ่นก็ลอยคลุ้งราวกับผงปูนซีเมนต์

ทรายลงในกล่อง แค่นี้ก็เรียบร้อยแล้ว

ที่เหลือก็ไม่มีทางอื่นนอกจากรอ

โมเอะพอจะรู้ว่าแมวขับถ่ายอย่างไร ที่บ้านของตากับยาย

ก็เคยวางกระบะทรายแมวไว้ตรงมุมห้องครัว โมเอะจำได้ว่าแมวเข้าไปนั่งทำหน้านิ่งเฉยในนั้น แม่มันจะเป็นสัตว์เลี้ยงแต่เธอก็รู้สึกว่าจะไม่ควรเข้าไปรบกวน เธอจึงพยายามไม่จ้องมัน

โคเท็ตสึยังไม่ยอมเข้าใกล้กระบะทราย ถ้ารู้แบบนี้เธอน่าจะคอยสังเกตใกล้ๆ เวลาที่แมวของตายายเข้ากระบะทราย

“ทรายน้อยไปหรือเปล่านะ ใส่เพิ่มอีกหน่อยดีไหม”

ขณะกำลังจะเททรายเพิ่ม เสียงจากอินเทอร์เน็ตคอมก็ดังขึ้น จนโมเอะสะดุ้ง

ริวจิเนนา แะแล้ว ลืมสนิทเลย

วันนี้เป็นวันอังคาร เมื่อก่อนวันอังคารเคยเป็นวันที่เธอตั้งหน้าตั้งตารอเช้าด้วยความตื่นเต้นจนแทบจะกระโดดตัวลอย ริวจิ แฟนของเธอทำงานที่บริษัทของสังหาริมทรัพย์และหยุดทุกวันพุธ ปกติเขาอาศัยอยู่กับครอบครัว ก่อนวันหยุดเขาจะมาที่แมนชั่นของโมเอะหลังเลิกงานและค้างคืนที่นี่ วันรุ่งขึ้นโมเอะจะโดดเรียนและใช้เวลาอยู่กับเขา

ทั้งคู่ทำแบบนี้มาตลอดเกือบหนึ่งปีแล้ว ทว่าเดือนนี้ริวจิอ้างว่างานยุ่งและไม่ได้มาหาเธอเลย พักนี้โมเอะรู้สึกว่ามีฝ่ายทำตัวห่างเหิน พุดอะไรด้วยก็ตอบแค่สั้นๆ แถมยังไม่ยอมสบตา รอยยิ้มไร้อารมณ์ราวกับกำลังรำคาญ โมเอะจึงสังหรณ์ใจไม่ดี

จนกระทั่งเมื่อวานนี้ เขาส่งข้อความสั้นๆ มาทางโทรศัพท์มือถือว่า “มีเรื่องจะคุยด้วย เลิกงานแล้วจะแวะไปหา”

คิดอย่างไรก็คงไม่ใช่เรื่องดีแน่ เขาเบื่อเธอแล้วหรือ เกลียดเธอแล้วหรือ หรือว่าไปชอบคนอื่นแล้ว

โมเอะมัวแต่กังวลจนเดินหลงเข้าไปที่โรงพยาบาลนั้น

แต่เพราะต้องดูแลโคเทตส์ เธอจึงลืมเรื่องนี้ไปเสียสนิท เธอปิดประตูห้องนอนแล้วเดินไปยังโถงทางเข้าทั้งที่ยังเตรียมใจไม่พร้อม

วิวจียู่ในชุดสูท เขายกมือให้เล็กน้อยแทนคำทักทาย ทว่าสีหน้ากลับดูอึดอัด แม้จะเข้ามาในห้องแล้วก็ยังกวาดตาไปมา ด้วยท่าทีกระวนกระวายใจ

โมเอะรู้สึกราวกับอากาศในห้องเย็นเยือกขึ้นมาทันใด สมัยก่อนแค่เขาเข้ามา ในห้องก็เต็มไปด้วยบรรยากาศแห่งความสุข แล้ว วิวจีย้ายี่สิบห้าปี เขามีความเป็นผู้ใหญ่กว่าโมเอะมาก นิสัยอ่อนโยน สุขุม รอบรู้ เป็นแฟนหนุ่มที่เธอภูมิใจ

“เอ่อ จะกินอะไรไหม หรือดื่มอะไรดี อ๊ะ จริงสิ ตอนนี้มีซีรีส์เกาหลีเรื่องใหม่ที่น่าดูด้วย เพื่อนที่มหาวิทยาลัยบอกว่าสนุกมากเลยแนะนำให้ดู”

“เอ่อ ไม่ดีกว่า คือว่า โมเอะ ฉันมีเรื่องอื่น...”

“หนังใหม่ก็มีนะ นี่ไง มีเรื่องที่วิวจีย่อยบอกว่าอยากดูด้วย มาเร็วจิงเนอะ แต่วิวไม่ค่อยดีเท่าไรเลย จังเดี๋ยวสั่งอาหารมาส่งที่บ้านก่อนดีกว่า เอาเป็นพิซซ่าดีไหม”

โมเอะไม่อยากจะให้เสียบรรยากาศจึงพูดรวบไม่หยุด และพยายามไม่มองสีหน้าลำบากใจของวิวจีย

ก็ฉันไม่อยากจะเลิกกับเขานี่นา พวกเราไปกันได้ด้วยดีแท้ ๆ ไม่เข้าใจเลยว่ามีเหตุผลอะไรที่ฉันต้องถูกบอกเลิก

วิวจีย่ำเท้าเหมือนจะพูดอะไรสักอย่าง ทันใดนั้นเขาก็ได้ยินเสียงจากห้องนอน โคเทตส์กำลังวิ่งวนไปมาเสียงดังตึงตัง

“เสียงอะไรนะ” วิวจิตตกใจ

“แมวนะ”

“แมว นี่เธอเลี้ยงแมวหรอ”

“เปล่าหรอก ฉันไปเจอเรื่องประหลาดเข้า มีโรงพยาบาล
สั่งแมวให้ฉัน”

“โรงพยาบาลหรอ ล้อเล่นใช่ไหม” ริวจิยิ้มเจื่อน แล้วเสียง
ตึงตังก็ดังมาจากห้องนอนอีกครั้ง

โมเอะเปิดประตูห้องเบาๆ แล้วมองเข้าไปด้านใน ทันใดนั้น
เธอก็สบตากับโคเท็ตสึที่กำลังฝนเล็บกับฝ่าปูก่อนนอนคนเดียว
โคเท็ตสึเบิกตาโพลง มันหยุดเคลื่อนไหวทันทีราวกับกำลังคิดในใจ
ว่าชวยแล้ว

ริวจิลองมองผ่านช่องว่างตรงประตูบ้าง

“อ๊ะ มีแมวจริงๆ ด้วย เลี้ยงตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย”

“ไม่ใช่แมวของฉันหรอก โรงพยาบาลแถวๆ รกคะคุหรือ
ทาโกะยาคุชิเขาสั่งมาให้ใช้หนึ่งสัปดาห์ มีสมุดบันทึกยา...เอ้ย
สมุดบันทึกแมวเหมียวให้มาด้วย”

โมเอะเล่า ริวจิขมอดคิ้วด้วยสีหน้าสงสัยเล็กน้อย

“อะไรเนี่ย หมายความว่ายังไง”

“แปลกใช่ไหมละ แต่ฉันพูดจริงนะ”

“...หืม” ริวจิพึมพำเหมือนยังไม่เชื่อ “แมวหรอ จะเลี้ยง
ก็ไม่ใช่ไรหรอก แต่โมเอะต้องติดมันมากแน่เลย”

ริวจิเปิดประตูเข้ามาในห้องนอน เขาย่อตัวลงแล้วขยับไป
ใกล้โคเท็ตสึ มันเอนตัวถอยหลังเล็กน้อยทั้งที่ยังนั่งอยู่บนเตียง

“เป็นแมวที่เทตินะ เหมือนเสือดาวตัวจิ๋วเลย ถ้าฉันจับมัน
จะช่วนไหม”

ริวจิพูดแล้วทำท่าจะยื่นมือไปหา แต่โคเท็ตสึเหมือนจะจับ

การเคลื่อนไหวของอีกฝ่ายได้ จึงลงจากเตียงแล้วเดินไปตรงมุมห้อง ด้วยฝ่าเท้าเบาหวิว

ริวจิเอนตัวลงบนเตียงด้วยท่าที่เสียดวยพลางมองไปที่โคเท็ตสึ บรรยาการที่อึมครึมเมื่อครู่หายไปแล้ว โมเอะรีบเข้าไปนั่งข้างริวจิ แล้วเอนศีรษะชนลงบนไหล่ของเขา

พอมีโคเท็ตสึอยู่ด้วย ระยะห่างของทั้งสองคนก็กลับไปเป็นเหมือนตอนที่เคยรักกัน

เหมือนเรื่องโกหกเลย บางทีแมวอาจจะช่วยได้จริง ๆ โมเอะรู้สึกขอบคุณหมอคนนั้น ไม่คิดเลยว่าแมวจะช่วยแก้ปัญหาความรักได้ ริวจิเองก็กำลังทำแววตาอ่อนโยน

“แมวจั๊นเหรออ น่ารักดีเนอะ เคยได้ยินมาเหมือนกันว่าสมัยนี้ผู้หญิงที่อาศัยอยู่คนเดียวนิยมเลี้ยงแมว”

“อืม ๆ”

โมเอะนึกหลงใหลในแววตาอ่อนโยนของริวจิพลางมองตามสายตาของอีกฝ่าย โคเท็ตสึทำจุกพุดติดตามจานอาหาร ตามด้วยจานใส่น้ำ จากนั้นจึงตามขอบกระเบะทรายซึ่งวางอยู่ข้างกัน

“ฮะ หรือว่าจะเข้าห้องน้ำ”

“หืม จั๊นเหรอกเหรออ” ริวจิว่าแล้วก็โน้มตัวไปด้านหน้า

โคเท็ตสึก้าวขาช้า ๆ เข้าไปในกระเบะที่ละก้าว ทีละก้าว แต่มั่นกลบย่ำทรายเสียงดังพิบ ๆ แล้วไม่หย่อนกันลงเสียงที่ หรือว่าเราไม่ควรจ้องมัน การมีคนอยู่ด้วยอาจทำให้มันวอกแวกละมั้ง

ทว่าโมเอะไม่กล้าชวนริวจิที่กำลังยื่นหน้าไปดูอย่างสนใจให้ออกจากห้อง ความคิดหนึ่งแล่นเข้ามาในหัวว่า ถ้าออกไปจากที่นี่ รอยยิ้มของเขาจะหายไปและเธออาจถูกบอกเลิกก็ได้

“ฮะ นิ่งแล้ว”

ริวจิพุด โมเอะหันไปมอง จึงเห็นโคเท็ตสึหย่อนก้นลง
ใกล้ทรายและยกหางขึ้น ขอบของกระเบาะอยู่ในเงามืดจึงมองเห็น
ไม่ชัด แต่ดูเหมือนมันจะเปลี่ยนจากการย่อไปมาเป็นการทำธุระแล้ว

ค่อยยังชั่ว โลงออกไปที่

โคเท็ตสึยกหางขึ้นอยู่ราวหนึ่งนาที่ จากนั้นมันก็ใช้ขาหน้า
เชี่ยทราย

ท่าทางของมันน่ารักมาก ทั้งโมเอะและริวจิต่างก็อมยิ้ม
ทั้งคู่อยากเห็นชัดขึ้นจึงขยับเข้าไปใกล้

ทว่าโคเท็ตสึกลับเชี่ยแรงขึ้น ทรายลอยฟุ้ง ตามด้วยก้อน
ทรายที่กระเด็นออกจากกระเบาะ ขณะที่ทั้งคู่กำลังตกใจ โคเท็ตสึ
ก็ยี้ดสองขาหน้าแล้วเชี่ยทรายซ้ำๆ

มันเชี่ยทรายอย่างรุนแรง จากตอนแรกที่เหมือนเด็กกำลัง
เล่นทราย ตอนนี้นักลับเหมือนมีรถขุดกำลังไถทรายลงมา โคเท็ตสึ
หันลำตัวให้เอนมาด้านหน้าโดยวางขาหลังไว้บนขอบกระเบาะพลาสติก
แล้วเชี่ยทรายโดยใช้กำลังจากทั้งตัว ริวจิหนีไม่ทันจึงถูกเม็ดทราย
ที่เหมือนกับกรวดก้อนเล็กๆ กระเด็นใส่หน้า

“โอ๊ย! เจ็บ!”

“ว้าย!”

โมเอะรีบถอยตัวออกมาเช่นกัน ทรายกระเด็นเคลื่อนไปทั่ว
ห้อง ยิ่งไปกว่านั้นท่ามกลางฝุ่นคลุ้งยั่งมีวัตถุสีดำลอยมายัง
ตำแหน่งที่ริวจิหนีออกมา

นั่นมัน...

ฝุ่นปกคลุมทั้งบนผมและใบหน้าของริวจิ เขาพยายามปิด

อย่างเอาเป็นเอาตายโดยที่ยังไม่รู้ว่ามีอีแมวลอยมาด้วย

“แล้วเขาก็กลับไปทั้งที่มีอีติดบนหัวนะเหวอ”

เรโอนะพูดแล้วหัวเราะลั่น

ช่วงพักระหว่างคาบเรียนในมหาวิทยาลัย เหล่านักศึกษามักมาจับจองที่นั่งโซนชั้นรวม² ของร้านกาแฟซึ่งยื่นออกไปในสวน เรโอนะหัวเราะเสียงดังจนผู้หญิงโต๊ะข้าง ๆ หันมามอง โมเอะอายจนต้องห่อตัว

“โอ้ เรโอนะละก็ หัวเราะดังไปแล้ว”

“อา โทษที แต่มันตลกนี่นา มีอีแมวติดเต็มตัวเนี่ยนะ...”

เรโอนะทำท่าจะหัวเราะออกมาอีก โมเอะจึงถลึงตาใส่

“ฉันช่วยเช็ดให้เขาแล้ว อีมันมีทรายหุ้มอยู่เลยไม่ได้เปื้อนอะไรมาก”

“อ๊วย ตลกเป็นบ้า” เรโอนะทำทางสนุกใหญ่ “แต่ก็ดีแล้วละ เพราะเรื่องนี้เลยทำให้เธอได้คุ้นดีกับเขาซะไหม”

“อืม ก็นะ...”

โมเอะตอบแบบกำกวม โมเอะเป็นคนต่างจังหวัดที่เข้ามาเรียนมหาวิทยาลัยในเกียวโต เรโอนะคือเพื่อนร่วมชั้นที่เธอสนิทมากที่สุด พวกเขาทั้งคู่มักอยู่ด้วยกันเสมอไม่ว่าจะตอนอยู่ในมหาวิทยาลัยหรือหลังเลิกเรียน โมเอะจึงปรึกษาเรโอนะเรื่องที่จะยืมนี้่แฟนของเธอทำตัวห่างเหิน

ทั้งสองคนมีสไตล์เสื้อผ้าที่ชอบและบุคลิกตรงข้ามกันอย่าง

---

² ห้องกระจกที่ออกแบบเพื่อให้รับแสงแดดได้เต็มที่

สิ้นเชิง คนรอบข้างมักพูดว่าโมเอะคุสมเป็นผู้หญิง และบอกว่า เรือนะเหมือนเด็กผู้ชาย แต่เวลาพวกเขอคูยกกันกลับสนุกมาก แถมงานอดิเรกที่ต่างกันยังช่วยให้ทั้งคู่มีกิจกรรมทำหลากหลายขึ้นอีกด้วย

“ว่าแต่ทำไมตอนแรกถึงระหองระแหงกันล่ะ มีเรื่องอะไร ทำให้คิดแบบนั้นหรอ”

โมเอะคุสย่นหน้า ก่อนตอบคำถามของเรือนะ

“ไม่มีเลย เราไม่ได้ทะเลาะกัน แล้วฉันก็ไม่เห็นว่าเขาโกรธเรื่องอะไรเลยด้วย”

“หรือว่าเป็นพวกอารมณ์แปรปรวน”

“เขาไม่ใช่คนแบบนั้น ออกจะใจเย็นอยู่ตลอดด้วยซ้ำ”

เมื่อคืนหลังจากที่วิวจิบดื่มน้ำที่เกาะเต็มตัวออกแล้ว เขาก็บอกว่าพรุ่งนี้ต้องเข้างานวันหยุดจึงกลับบ้านไป ทั้งสองคนยังไม่ได้คุยกันอย่างจริงจัง จึงยังเรียกว่าคืนดีกันไม่ได้ เขาแค่เลื่อนการสนทนาออกไปเท่านั้น

“อืม ก่อนหน้านั้นเธอเคยเอารูปแฟนให้ดู เขาก็ดูใจดี แถมยังเท่ด้วย ไปรู้จักกันได้ยังไงนะ นัดบอดหรอ”

“ใช่ วิวจิมงานนัดบอดที่เพื่อนในชมรมจัด แล้วฉันก็ตกหลุมรักเขาตั้งแต่แรกเห็นเลย”

โมเอะคุมยิ้ม อันที่จริงเธอแค่ไปร่วมงานนัดบอดเพราะอยากรู้จักเพื่อนใหม่ๆ แต่พอเห็นวิวจิ เธอก็ตกหลุมรักเขาทันที

“รักแรกพบหรอ อย่างฉันคงเป็นไปไม่ได้แน่” เรือนะยิ้มเจื่อน “ฉันไม่ได้ต่อต้านเรื่องรักแรกพบหรอกนะ บุคลิกภายนอกก็ถือเป็นส่วนหนึ่งของคนเรา แต่เธอได้ดูที่นิสัยของเขาด้วยหรือเปล่า”

“ดูสิ วิวจิทั้งใจดีแล้วก็จริงจังมากด้วย”

“แนใจเหรอ ไม่ไ่มองจากภายนอกแล้วคิดไปเองนะ”

ถึงจะโดนล้อแต่โมเอะก็ไม่ใส่ใจ ริวจิตรงสเป็กโมเอะมาก ไม่ว่าอย่างไรเธอก็จะไม่เปลี่ยนใจ เพราะอย่างนั้นเธอถึงไม่ยอมปล่อยมือจากเขาเด็ดขาด

แล้วโมเอะก็พลันหุดหู้ขึ้นมา เมื่อก่อนเธอจะทำตัวให้ว่าง ตั้งแต่คืนวันอังคารไปจนถึงวันพุธเพื่อจะอยู่กับริวจิ ต่อให้มีบางวันที่เขาไม่มา เธอก็ยังหวังว่าอาจจะได้เจอกันกะทันหัน ดังนั้นเธอก็ยอมโดดเรียนแม้จะมีคาบเรียนวิชาบังคับ

แต่วันนี้โมเอะไม่ยอมกั๊งคิดมากคนเดียว นี่จึงเป็นครั้งแรกที่เธอมาหาวิทยาลัยในวันพุธหลังจากที่โดดเรียนมาหลายครั้ง

กว่าริวจิจะมาหาอีกทีก็คงเป็นคืนวันอังคารหน้า โมเอะต้องคิดหาทางออกให้ได้ก่อนถึงเวลานั้น จะหวังพึ่งแม่วอีกก็ไม่ได้ เพราะหมอสั่งโคเท็ตสึมาให้แค่สัปดาห์เดียว เมื่อวานหลังจากที่ทำทรายกระจายเกลื่อนห้องนอน โคเท็ตสึก็ขาดตัวลายเสื้อดาวน่ารักของมันแล้วกลับไปโดยไม่ได้มีทำที่รู้สึกผิดเลยสักนิด โมเอะจำต้องเก็บอืของโคเท็ตสึที่ปะปนอยู่กับทรายทั้งน้ำตา แล้วเขียนอธิบายรูปทรงของอืลงใน “สมุดบันทึกแมวมะมียว” แต่เพราะอืกระเด็นไปทั่ว เธอจึงอธิบายรูปทรงได้ยาก

วันนี้ถ้ากลับถึงบ้านแล้ว ห้องจะอยู่ในสภาพไหนนะ อาจจะเละตุ้มเป๊ะเลยก็ได้ พอคิดแบบนั้นเธอก็หุดหู้ขึ้นมา โมเอะใช้สองมือกุมถ้วยกาแฟกลางถอนหายใจ

“คนเลี้ยงแมวมมีปัญหาเรื่องการทำความสะอาดบ้านกันทุกคน ไหมนะ ฉันไม่เคยรู้เลยว่าแมวทำทรายฟุ้งได้ขนาดนั้น”

“ของฉันไม่เป็นนะ”

เรโอะนะใช้หลอดดูดกาแฟเย็นในแก้วที่เหลือแต่น้ำแข็ง
เสียงจึงดังจนโมเอะเกือบไม่ทันได้ฟังสิ่งที่อีกฝ่ายพูด

“ไม่เป็นนี่ หมายถึงอะไรหรอ”

“ไม่ทำทรายกระจัดกระจายพร้อมอ๊อง แมวฉันใช้ทราย
แบบไม่ฟุ้ง”

“เอ๊ะ มีทรายแบบอื่นด้วยหรอ”

“ใช่ ทรายแมวมีตั้งหลายแบบนะ”

“จึ้นหรอ ไม่เคยรู้เลยแฮะ ก็โรงพยาบาลให้ทรายอันนั้นมา”

ฝุ่นทรายระดับเมื่อวานนี้เข้าขั้นที่เรียกว่ามลภาวะได้เลย

“โรงพยาบาลนั้นก็แปลกจริง ๆ นะ อยู่แถวไหนของเขต
นากะเกียวหรอ”

“ฉันบังเอิญเจอเข้าตอนเดินบนถนนทาโกะยาคุชิ ว่าแต่
เรื่องทรายนะ ทรายที่ไม่ฟุ้งเป็นยังไง แล้วมีขายที่ไหนหรอ”

“เอาจริงเอางังน่าดูเลยนะ ตลกจัง พวกร้านขายของใช้
สัตว์เลี้ยงส่วนใหญ่จะมีขายหลายแบบเลย ถ้าอยากดูหลาย ๆ แบบ
ก็ต้องไปร้านขายสัตว์เลี้ยงใหญ่ ๆ ตรงทางเลียบรถไฟใต้ดินมีร้าน
ที่มาเปิดสาขาอยู่ จะลองไปดูหลังเลิกเรียนไหมล่ะ”

“ไปสิ”

โมเอะพูดอย่างกระตือรือร้น แล้วเรโอะนะก็หัวเราะเสียงดัง
เหมือนเคย

ร้านขายสัตว์เลี้ยงที่เรโอะนะพามามีพื้นที่มากถึงครึ่งชั้นของ
ซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดใหญ่ แถมยังกว้างและสวยกว่าที่โมเอะคิด
ภายในร้านมีเพดานสูงและแสงไฟส่องสว่าง ผนังกระจกให้ความ

รู้สึกเปิดโล่ง

สิ่งที่ทำให้โมเอะประหลาดใจที่สุดคือความหลากหลายของสินค้า ชั้นวางของเรียงติดกันเป็นแถวเหมือนในซูเปอร์มาร์เก็ต และมีสินค้ามากมายวางเรียงเต็มชั้นวาง

เรโอเนะหัวเราะเมื่อเห็นโมเอะตกใจกับความหลากหลายของสินค้า

“ตกใจขนาดนั้นเชียวนะ”

“ตกใจสิ ก็...นี่มันของสำหรับสัตว์เลี้ยงทั้งหมดเลยใช่ไหมล่ะ ทำไมร้านถึงกว้างขนาดนี้ แถมยังมีสินค้าเยอะแยะเลย”

“เหมือนสวนสนุกย่อยๆ เลยเนอะ ที่นี้มีขายทุกอย่าง ทั้งคอนโดแมว แล้วก็เตียงน่ารักๆ ไม่ใช่เฉพาะสำหรับแมวเท่านั้นนะ สินค้าสำหรับหมาก็เยอะเหมือนกัน ตรงนั้นไง” เรโอเนะชี้ไปยังสุดขอบอีกฟากของร้าน “พวกปลาเขตร้อนก็มีคนเลี้ยงไม่น้อย หรืออย่างแมลงก็เหมือนกัน พอมาที่นี่แล้วทำให้รู้สึกว่าคนเราเลี้ยงสัตว์กันหลากหลายมากเลยละ”

“โลกของสัตว์เลี้ยงนี่สุดยอดเลยเนอะ”

โมเอะไม่เคยมีสัตว์เลี้ยงเป็นของตัวเอง จึงไม่เคยตั้งใจเข้ามาซื้อของในร้านขายสัตว์เลี้ยง เวลาเดินผ่านร้านในศูนย์การค้า เธอก็แค่มองลูกหมาลูกแมวที่เล่นกันในตัวกระจกแล้วยิ้มเท่านั้น

ลูกหมาลูกแมวแสนน่ารัก โมเอะเพิ่งเข้าใจว่าสัตว์เลี้ยงเหล่านี้ก็มีของจำเป็นที่ต้องใช้ในชีวิตประจำวันเช่นเดียวกับมนุษย์

“อ้าว ทรา ย ทรา ย ทรา ย”

เรโอเนะพาโมเอะไปยังชั้นวางสินค้าที่กำลังมองหาได้ทันที ดูเหมือนว่าเธอจะคุ้นเคยกับภายในร้านเป็นอย่างดี

พอเห็นชั้นวางสินค้า โมเอะก็นึกหน้า

“อะ...อะไรเนี่ย ทำไมมีให้เลือกเยอะขนาดนี้”

ถุงซึ่งดูเหมือนอาหารเข้าซีเรียลวางเรียงรายอยู่เต็มไปหมด
แถมยังมีหลายหลากประเภทยิ่งกว่าซีเรียลเสียอีก

“นี่เป็นทรายแมวทั้งหมดเลยเหรอ ทำไมถึงมีเยอะแบบนี้”

“เพราะวัตถุประสงค์ในการใช้ต่างกันนะ วัตถุประสงค์หรือรูปทรง
รวมถึงวิธีการจัดก็ต่างกันด้วย โมเอะใช้ห้องน้ำแบบไหนล่ะ”

“ห้องน้ำเหรอ แบบธรรมดาอะ ห้องน้ำในแมนชั่น เป็น
ชักโครกแบบนั่ง ใช้น้ำล้าง มีที่ฉีดชำระกับระบบให้ความร้อน
บนฝารองนั่ง พรหมวงเท่ากับที่ใส่ผ้าอนามัยชำระเป็นสีม่วงอ่อน”

“ไม่ใช่ ๆ” เรโอเนะยกมือขึ้นตัดบท “ไม่ใช่ห้องน้ำของเธอ
หมายถึงห้องน้ำแมวต่างหาก อย่าทำให้ฉันขำนักได้ไหม”

“อ๊ะ แมว เอ๊ะ ห้องน้ำแมว...เป็นเหมือนกล่องพลาสติก
ละมั้ง”

“เป็นแบบซิสเต็มหรือเปล่า”

“ซิสเต็มเหรอ เอ่อ...คิดว่าไม่ได้มีระบบไฟฟ้านะ”

โมเอะกลอกตาไปมา เธอเห็นเล็กน้อยที่ตัวเองแทบไม่รู้เรื่อง
อะไรเลย

“อ่า ๆ ๆ ไม่ใช่ซิสเต็มแบบนั้น หมายถึงห้องน้ำแบบมีลิ้นชัก
นะ ได้กระบอกจะมีลิ้นชัก แล้วฉีแมวจะไหลผ่านทรายลงไปตรงนั้น
แต่ถ้าเป็นกล่องพลาสติกคงไม่ใช่แบบสองชั้นละมั้ง งั้นใช้ทราย
แบบจับตัวเป็นก้อนน่าจะดีกว่า”

เรโอเนะย่อตัวลงแล้วกวาดตามองถุงทรายที่วางเรียงราย

“ของฉันใช้แบบไม่ทิ้งในชักโครกแต่ใส่ในถุงขยะ ถ้าเป็น

“ผมคิดว่าเรื่องกลุ่มใจไม่มีการแบ่งว่า
เป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่หรอกนะครับ”
ไม่ว่าจะเป็นปัญหาเล็กแค่ไหนก็ควรระบายออกมา
ไมอย่างนั้นอาจสะสมจนรับมือไม่ไหว

ยินดีต้อนรับสู่โรงพยาบาลโคะโคะโระ
ซึ่งตั้งอยู่บนชั้นห้าของอาคารเก่าในซอยแคบที่มีดสลัว
ที่นี่คือคลินิกจิตเวชหลากหลายที่หมอและพยาบาล
จ่ายแอมวตัวเป็นๆ ให้แก่นยารักษา

โมเอะที่ไม่อยากฟังคำบอกเลิกจากแฟนหนุ่ม
กตสียะที่กลายเป็นคนเก็บตัวหลังสูญเสียภรรยา
เรโอะที่ไม่เคยบอกแม่เรื่องความในใจของตัวเอง
โทโมะที่อยากรู้แม่ที่รักไว้ให้นานอีกหน่อย

หัวใจของคนไข้ที่เต็มไปด้วยความกังวลค่อยๆ ได้รับการเยียวยา
เพราะแอมวเหมียวที่มอบความกล้าให้ดินหน้าต่อ

ว่าแต่ความลับของคุณหมอ นิเกะ จอมชีซ่าคืออะไร
ไปค้นหาคำตอบด้วยกันที่โรงพยาบาลแห่งนี้เลย!

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-7498-8

9 786161 874988

Illustration: Arisa Shimoda